

РЕШЕНИЕ

№ 292

гр. София, 17.01.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 29 състав, в публично заседание на 14.12.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Красимира Милачкова

при участието на секретаря М. Къскабийска, като разгледа дело номер **641** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.215 от Закона за устройство на територията (ЗУТ) във вр. с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на И. С. З. против заповед № РД-09-50-1502/01.12.2008г. на главния архитект на Столична община (СО). Ответникът и заинтересованите страни (ЗС) [фирма], с ЕИК[ЕИК] (правоприемник на „Т.“, с ЕИК[ЕИК], видно от представеното удостоверение от Търговския регистър), и [фирма], с ЕИК[ЕИК] (с предишно наименование „СКГТ – С.“, с ЕИК[ЕИК], видно от обявените актове по партидата на ЗС в Търговския регистър), чрез процесуалните си представители оспорват жалбата. ЗС [фирма], с ЕИК[ЕИК], намира жалбата основателна и моли да бъде уважена. ЗС [фирма], с ЕИК[ЕИК], не изразява становище относно допустимостта и основателността на жалбата.

Като прецени приетите по делото доказателства, обсъди доводите на страните и взе предвид определение от 30.09.2011г. по адм. д. № 4217/2011г. на Върховния административен съд (ВАС), II отделение, съдът в настоящия състав приема следното от фактическа и правна страна.

Жалбата е допустима, като подадена от лице с правен интерес от оспорването и в законоустановения за това срок. Разгледана по същество, тя е основателна.

Производството по издаване на оспорения акт е образувано по служебно предложение, разгледано по т.41 от протокол № ЕС-Г-111/19.09.2006г. на Общинския експертен съвет по устройство на територията (ОЕСУТ). Въз основа на това решение, със заповед № РД-09-978/18.10.2006г. на кмета на СО е наредено служебно да се изработи проект

за изменение на плана за регулация и застрояване (ПРЗ) за обособяване на нов урегулиран поземлен имот (УПИ) I – „за обществено обслужване и жилищно строителство”, кв.55, м. Зона „В-15” – Пробив „Ген. Д. Н.”. По изготвения проект са постъпили възражения, приложени в преписката.

С решение по т.9 от протокол № ЕС-Г-84/1.07.2008г. на ОЕСУТ е прието, че проектът се процедира в условията на чл.128, ал.13 ЗУТ, същият е приет и съветът е предложил на главния архитект на СО да издаде заповед за одобряването му. Доколкото не са налице данни за други обстоятелства, съдът приема, че с посочването на чл.128, ал.13 ЗУТ съветът е намерил, че в случая заинтересувани лица по смисъла на чл. 131 ЗУТ са само лицата, по чиято инициатива се изменя подробен устройствен план (ПУП).

Впоследствие, с решение по протокол № ЕС-Г-119/11.11.2008г., като допълнение на предходното си решение, ОЕСУТ е уважил постъпилите възражения на Столична компания за градски транспорт (СКГТ) „С.” от 2007г. С процесната заповед е одобрено изменение на плана за регулация на м. „Зона „Б-15” – част „Пробив [улица], кв.55, като са обособени нови УПИ I, II и VI, всички – предназначени за обществено обслужване. Посочена е като правно основание разпоредбата на чл.15, ал.3 ЗУТ.

За издаване на актове от вида на оспорения главният архитект на СО е бил надлежно овластен на основание § 1, ал.3 от Допълнителните разпоредби на ЗУТ с представената заповед РД-09-3345/29.05.2008г. на кмета на СО.

По делото са приети две заключения на съдебно-технически експертизи, които настоящият състав възприема като обективни, компетентни и безпротиворечиви. От заключенията не се установяват различни обстоятелства; за имота на жалбоподателя се посочва, че би попаднал в обхвата на УПИ II - „за обществено обслужване”. Тъй като изменението е процедирано по служебно предложение от съществуващите четири УПИ да се обособи един, впоследствие – два, а с оспорената заповед – три УПИ, и няма данни в какво точно се състоят промените (както се посочва във второто заключение на експертизата), съдът в настоящия състав приема, че жалбоподателят като собственик на имот пл. № 21 се явява заинтересувано лице по смисъла на чл.131 ЗУТ да оспорва заповедта изцяло, в пълния ѝ обхват.

Съгласно чл.15, ал.3 ЗУТ, границите на урегулирани поземлени имоти могат да се променят с план за регулация само със съгласието на собствениците им, изразено със заявление и предварителен договор за прехвърляне на собственост с нотариално заверени подписи. Посочената разпоредба не намира приложение в случая, доколкото по делото не се установява да съществуват фактическите обстоятелства, съществуването на които допуска изменението на УПИ. Поради това, не е приложима и разпоредбата на чл.15, ал.6 ЗУТ; заповедта не е влязла в сила с издаването ѝ, а жалбата е допустима и следва да се разгледа по същество, както е посочено в мотивите на определение от 30.09.2011г. по адм. д. № 4217/2011г. на ВАС, II отделение.

По общото правило на чл.15, ал.1, изр.2 ЗУТ, урегулираните веднъж поземлени имоти не подлежат на последващо урегулиране освен в предвидените в този закон случаи. Това означава, че при съществуващ ПУП изменението е допустимо само при наличието на обстоятелства, формиращи състава на някое измежду лимитативно изброените основания, като и фактическите, и правните основания в тяхното единство трябва да са изложени по начин, който несъмнено да обосновава допуснатото изменение. В случая, не са налице ясни фактически основания за допускане на градоустройствената процедура. В хода на производството са изложени откъслечни и противоречиви мотиви, които не си съответстват в различните етапи на производството; в това число,

при допуснато със заповедта от 18.10.2006г. служебно изработване на проект за един УПИ с предназначение „за обществено обслужване и жилищно строителство”, обяснителната записка към проекта от м. октомври 2008г. предвижда два УПИ с предназначение „за обществено обслужване”, а с процесната заповед са одобрени горепосочените три УПИ. Наред с това, при служебното допускане на процедура по изменение на основание чл.134, ал.2 във вр. с ал.1, т.2 ЗУТ, впоследствие изменението е одобрено на основание чл.15, ал.3 ЗУТ, като не се установява съществуването на фактическите основания за приложимост на която и да е от цитираните в различните документи разпоредби на ЗУТ. За пълнота на изложението следва да се посочи и, че дори ако заинтересувани лица по смисъла на чл.131 ЗУТ при одобряване на изменението са само търговски дружества, чиито едноличен или мажоритарен собственик на капитала е общината (която хипотеза не е налице в случая), не може да се приеме, че изменението, служебно инициатирано от орган на същата община, осъществява хипотезата на чл.15, ал.3 ЗУТ, нито пък на чл.134, ал.2, т.6 ЗУТ, тъй като всяко от тези дружества е самостоятелен правен субект и отделна страна в производството. Наред с това, само по себе си искане за изменение на ПУП, направено от едно или няколко такива дружества, не доказва възникването на нови държавни или общински нужди за обекти - собственост на държавата, на общините или на експлоатационните дружества – основание за допускане на изменението съгласно чл.134, ал.1, т.2 във вр. с ал.2 ЗУТ.

При така установените обстоятелства и като провери оспорения акт на основание чл.168, ал.1 АПК, съдът в настоящия състав намира, че заповедта е издадена от компетентен орган, но изискванията към нейната форма не са спазени до степен, че същата се явява напълно лишена от мотиви – както фактически, така и правни основания, и поради това е нищожна. Също така, при издаването ѝ са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила; вследствие на изложеното, заповедта не е в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона. Искане за възстановяване на разноските от страна на жалбоподателя не е направено. Поради това, същите остават за него така, както са направени, а тъй като е останал задължен за внасяне на 25 (двадесет и пет) лева – депозит за възнаграждение на вещо лице, следва да бъде осъден да ги заплати по сметката на съда. С оглед изхода на делото, неоснователни са исканията на ЗС [фирма] и [фирма] за присъждане на разноски.

Предвид гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТТА на заповед № РД-09-50-1502/01.12.2008г. на главния архитект на Столична община.

ОСЪЖДА И. С. З., с ЕГН [ЕГН], да заплати по сметката на Административен съд София град сумата 25 (двадесет и пет) лева – възнаграждение за вещо лице.

Решението подлежи на касационно оспорване в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд.

Съдия:

